

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

K. F., narozený X

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou,

se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 4

proti

žalovanému

Policie České republiky – Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy

se sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. 74/2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci bylo dne 27. 1. 2020 doručeno rozhodnutí žalovaného Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 21. 1. 2020, číslo 74/2020 (dále také „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy pro vnější službu ze dne 27. srpna 2019, číslo 3784/2019 (dále také „**prvoinstanční rozhodnutí**“).
2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce zproštěn výkonu služby podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o služebním poměru**“). Dále mu byl, podle § 124 odst. 6 téhož zákona přiznán služební příjem ve výši 50 % průměrnému služebnímu příjmu.
3. Vydání prvoinstančního rozhodnutí bezprostředně předcházelo zahájení trestního stíhání proti žalobci, a to pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečin vydírání podle § 175 odst. 1 v jednočinném souběhu s přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c) a d) téhož zákona. Kopii usnesení o zahájení trestního stíhání postoupila Generální inspekce bezpečnostních sborů žalovanému dne 16. května 2019.
4. Právě na základě zjištění o probíhajícím trestním stíháním zahájil žalovaný řízení ve věcech služebního poměru podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, jehož výsledkem mělo být zjištění, zda existují či neexistují důvody ke zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 téhož zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobou ze dne 21. ledna 2020 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakožto i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí, ze dvou podle svého názoru zásadních hmotněprávních i procesních námitek, a sice neúčinnost doručení prvostupňového doručení a dále nesprávné právní posouzení věci, přičemž obě dvě namítal a odůvodnil již v odvolacím řízení.
6. Pokud jde o námitku nesprávného doručení, žalobce uvádí, že ve chvíli, kdy mu mělo být předáno prvoinstanční rozhodnutí, on si ho převzít odmítl, protože by mu mělo být předáno písemné poučení o právních důsledcích, které vyplývají z tohoto odmítnutí převzít rozhodnutí.
7. Žalobce je toho názoru, že zákon o služebním poměru neupravuje otázky týkající se doručování, v důsledku čehož by se měl subsidiárně použít § 24 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „**správní řád**“), který uvádí: „*Jestliže adresát písemnosti, který je fyzickou osobou, nebo fyzická osoba, které má být předána písemnost adresovaná právnické osobě, pokus o doručení písemnosti znemožní tím, že ji odmítne převzít nebo že neposkytne*

součinnost nezbytnou k řádnému doručení, předá se jí poučení o právních důsledcích, které z jejího jednání uvedeného v odstavci 4 vyplývají; (...)“

8. Protože mu písemné poučení předáno nebylo, domnívá se žalobce, že v jeho případě nikdy nemohlo nastat doručení fikcí, prvoinstanční rozhodnutí mu tedy nebylo nikdy doručeno a žalobce tak dosud nebyl zproštěn výkonu služby.
9. Nesprávné právní posouzení spatřuje žalobce v tom, že důvody, kterými mělo být podloženo zproštění výkonu služby, tedy zejména pochybnosti o bezchybném plnění služebních úkolů, jsou založeny na spekulativních, nepřesvědčivých a obecných tvrzeních a že nelze mít automaticky za to, že pokud je někdo (i pokud jde o příslušníka speciální pořádkové jednotky) trestně stíhán, ohrožuje to samo o sobě jeho bezchybný výkon služby.
10. Žalobce dále namítá, že služební funkcionář nedostatečně posuzoval rizika setrvání účastníka řízení ve službě a v souladu s judikaturou správních soudů nevyvažoval a nepoměřoval mezi presumpcí neviny, zásahem do osobní sféry účastníka řízení a důležitým zájmem služby.
11. Napadené rozhodnutí je tak neproporcionální a v konečném důsledku i nepřezkoumatelné.
12. Žalobce dále ve své žalobě zpochybnil důvěryhodnost oznamovatelky, na základě jejíhož podnětu proti němu bylo zahájeno trestní stíhání.
13. V žalobě je dále reagováno na vypořádání shora popsaných žalobních námitek ze strany žalovaného v odvolacím řízení, přičemž žalobce odmítá argumentaci, že mu prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno v souladu s ustanoveními § 176 zákona o služebním poměru, neboť toto ustanovení neupravuje poučovací povinnost, přičemž, pakliže by bylo tvrzení žalovaného správné, došlo by podle jeho názoru k absurdní situaci, kdy by měla skupina příslušníků slabší procesní postavení než ostatní běžní obyvatelé. Musí tedy podle jeho názoru být použito ustanovení § 24 odst. 3 a 4 správního řádu a poučení o právních důsledcích odmítnutí převzetí by mu mělo být doručeno písemně.
14. To je podle žalobce důležité i z toho pohledu, že podle jeho názoru absentuje ve spise jakékoli potvrzení či důkaz toho, že se mu dostalo ústního poučení, jak tvrdí žalovaný, a i kdyby tomu tak skutečně bylo, měl podle svého názoru stejně právo na obdržení poučení písemného, z čehož opět vyplývá, že nebyl řádným způsobem poučen o následcích odmítnutí převzít.
15. Ani další tvrzení podle žalobce nemají oporu ve spisu, rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.
16. Na podporu nutnosti předání písemného poučení dále cituje žalobce závěry NS v usnesení sp. zn. 21 Cdo 3732/2015 ze dne 14. července 2016, přičemž argumentuje analogií doručení písemného rozsudku s předáním poučení.
17. Žalovaný se dále podle žalobce vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti jen zcela obecným, nekonkrétním, nepřesvědčivým, a tedy nedostatečným způsobem, kdy v napadeném rozhodnutí absentují konkrétnější specifikace, jaký by zahájení trestního stíhání mělo konkrétní negativní vliv na výkon služby žalobce i ostatních policistů.
18. V této souvislosti žalobce upozorňuje na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10A 17/2014, ze dne 17. 9. 2014, v němž se praví že: „*nepostačuje argumentace existence obvinění pro trestný čin, ale musí být vysvětleno, v čem spočívá*“

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

objektivní skutečnost, která bude výkon služby ovlivňovat. Žalovaný vysvětlil s odkazem na prvostupňové rozhodnutí, že existuje důvodná obava, že by ponechání žalobce ve výkonu služby mělo nepříznivý vliv na chování ostatních policistů. V žádném směru však není specifikováno, jak by se tento nepříznivý vliv projevoval a v jakých skutečnostech je konkrétně spatřován. Není uvedeno ani jakým způsobem a z jakých skutečností by došlo k obrožení důvěry občanů v bezpečnostní sbor.“

19. Žalovaný ve svém vyjádření naproti tomu uvádí, že rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 74/2020 ze dne 21. 1. 2020 považuje za správné a zákonné a navrhuje zamítnutí žaloby.
20. Dále uvádí, že prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci podle § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru doručováno do vlastních rukou na služebně dne 2. 9. 2019. Žalobce odmítl vydané rozhodnutí převzít, což je potvrzeno záznamem předávajícího příslušníka npor. Mgr. K. a přítomného svědka prap. M. Dne 5. 9. 2019 žalobce osobně kontaktoval příslušnou pracovníci personálního odboru s tím, že si věc rozmyslel a rozhodnutí převezme následující den, což se skutečně dne 6. 9. 2019 stalo.
21. Žalovaný je dále přesvědčen, že žalobce byl v čase pokusu o předání slovně poučen, jakkoliv to není zásadní ve smyslu platného doručení, protože žalobce následně změnil názor a rozhodnutí převzal, pozitivně dovršil proces doručení a následně využil svého práva na odvolání. Překážka v doručení byla na straně účastníka řízení, kdy správní orgán dodržel své povinnosti a účastníka poučil.
22. Žalovaný není toho názoru, že poučení ve smyslu § 24 správního řádu musí být listinné povahy. Totiž v situaci, kdy správní řád bazíruje na písemné podobě poučení, ukládá povinnost o této skutečnosti vyhotovit protokol. K tomu lze dále uvést, že odvolání v blanketní formě bylo doručeno dne 16. 9. 2019, tedy v termínu odpovídajícím převzetí napadeného rozhodnutí dne 2. 9. 2019 tak, aby nedošlo k propadu lhůty pro doručení odvolání, tedy i žalobce si byl vědom tohoto data doručení.
23. Ve svém vyjádření žalovaný odmítá názor žalobce, že zákon o služebním poměru neposkytuje právní úpravu institutu doručení. Zákon upravuje institut doručení komplexně v ustanovení § 176, kterým jsou stanovena specifická pravidla pro doručování rozhodnutí i jiných písemností toliko ve vztahu k účastníkům řízení a jejich zástupcům. Doručování písemností na služebně je primárním způsobem doručování v režimu zákona a má přednost i před doručováním pomocí datové schránky, jak je ostatně vyjádřeno v ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi.
24. Na možnost, že by účastník řízení odmítl převzít písemnost, ostatně reaguje i ust. § 176 odst. 4 zákona o služebním poměru.
25. Dále žalovaný odmítá názor žalovaného, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Podle jeho názoru je odůvodněno zcela řádně a dostatečně. Také byl poměřen princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry žalobce na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, potažmo zájem veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé. Posouzením těchto rizik se usilovalo o spravedlivou rovnováhu mezi zájmy služby, občanů a žalobce. Základem pro takovéto předběžné posouzení, je zejména povaha tematizovaného jednání, mající znaky trestného činu. Protiprávní jednání, ze kterého je žalobce důvodně podezřelý, je zcela

nepochybně závažným porušením základních povinností příslušníka ve smyslu ustanovení § 45 zákona, kdy podezření z jednání žalobce v době mimo službu, je rozhodně způsobilé výrazným způsobem poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ponecháním ve výkonu služby by tak mohlo dojít k výrazně negativním reakcím ze strany občanů, které by mohly vést k ohrožení důvěry občanů v bezpečnostní sbor a poškození dobrého jména Policie České republiky.

26. K námitce žalobce, že odůvodnění ohrožení důležitého zájmu služby je příliš obecné a nekonkrétní, odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 123/2014 - 41 ze dne 8. 10. 2015.

III.

Posouzení žaloby

27. Žaloba byla městskému soudu doručena 16. 3. 2020, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného doručení.
29. Podle § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru *„Rozhodnutí doručuje bezpečnostní sbor účastníkovi do vlastních rukou na služebně, v místě trvalého pobytu (ubytování) nebo kdekoli, kde bude zastížen.“*
30. Podle § 176 odst. 4 zákona o služebním poměru *„Povinnost rozhodnutí doručit je splněna, jestliže účastník písemnost převezme nebo jestliže byla zásilka držitelem poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jiným provozovatelem poštovních služeb vrácena odesílajícímu služebnímu funkcionáři jako nedoručitelná a účastník svým jednáním nebo opomenutím doručení zásilky zmařil. Účinky doručení nastanou i tehdy, jestliže účastník odmítne zásilku přijmout.“*
31. Dále podle § 24 odst. 3 správního řádu *„Jestliže adresát písemnosti, který je fyzickou osobou, nebo fyzická osoba, které má být předána písemnost adresovaná právnické osobě, pokus o doručení písemnosti znemožní tím, že ji odmítne převzít nebo že neposkytne součinnost nezbytnou k řádnému doručení, předá se jí poučení o právních důsledcích, které z jejího jednání uvedeného v odstavci 4 vyplývají; nového poučení však není zapotřebí, pokud se ho adresátovi dostalo již podle § 23 odst. 5.“*
32. Na podporu svého tvrzení dále žalobce cituje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. května 2017 č. j. 6 Azs 71/2017-41, v němž se praví: *„Žalovaný se nejprve pokusil doručit stěžovateli rozhodnutí na místě, tedy v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, kde se stěžovatel nacházel v průběhu řízení o své žádosti. Doručení tímto způsobem však stěžovatel znemožnil tím, že odmítl rozhodnutí převzít. Žalovaný i krajský soud následně vycházeli z toho, že odmítnutím převzetí ze strany stěžovatele mu bylo rozhodnutí doručeno. Zákon o azylu však doručení v důsledku odmítnutí převzetí písemnosti neupravuje, což vede Nejvyšší správní soud k závěru, že k doručení tímto způsobem mohlo dojít pouze na základě § 24 odst. 4 správního řádu. Krajský soud tedy sice konstatoval, že subsidiární aplikace správního řádu je v*

důsledku komplexní úpravy doručování v zákoně o azylu vyloučena, nicméně tím, že okamžik doručení rozhodnutí žalovaného odvozoval od odmítnutí převzetí tohoto rozhodnutí ze strany stěžovatele, správní řád sám implicitně aplikoval. Jeho usnesení proto trpí vnitřní rozporností a tudíž nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než toto rozhodnutí zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud znovu posoudí včasnost žaloby stěžovatele s tím, že zohlední rozsudek ze dne 29. dubna 2015, č. j. 2 Azs 233/2014 - 66, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „ustanovení § 23 odst. 4 a 5 správního řádu je aplikovatelné vedle ustanovení § 24 zákona o azylu a je jeho logickým doplněním, když zákon o azylu žádnou úpravu [...] poučení o možné fikci doručení neobsahuje. V souladu s uvedeným závěrem je i v řízení o mezinárodní ochraně podmínkou fikce doručení to, že bylo adresátu zásilky umožněno prostřednictvím [...] poučení o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky (§ 23 odst. 5 správního řádu) seznámit se se zásilkou nebo akceptovat vlastním rozhodnutím možnou fikci doručení nevyzvednutím zásilky.“

33. K uvedenému judikátu je ovšem třeba uvést, že jeho předmětem bylo doručování podle zákona o azylu, který skutečně neupravuje situace, za nichž by bylo doručení zmařeno odmítnutím adresáta dokument převzít. Naproti tomu, zákon o služebním poměru zcela jasně a výslovně uvádí, že „Účinky doručení nastanou i tehdy, jestliže účastník odmítne zásilku přijmout.“
34. Soud ovšem dává za pravdu žalobci v tom, že ze spisu není nijak zřejmé, že by byl na služebně alespoň slovně poučen o následcích odmítnutí převzetí.
35. Za rozhodující však soud považuje to, co ze spisu jasně vyplývá, totiž že žalobce později rozhodnutí sám osobně převzal, přičemž se tak stalo hned 6. 9. 2019, poté, co původně rozhodnutí převzít odmítl dne 2. 9. 2019. Toto převzetí stvrdil svým podpisem.
36. Tím se podle soudu stává spor o to, zdali bylo správně doručeno, zcela irrelevantním. Pokud si žalobce vyzvedl rozhodnutí pouhé čtyři dny poté, co mělo dojít, podle jeho tvrzení, k nesprávnému doručení, má soud za to, že jakoukoliv – byť i potenciální - vadu doručování tímto sám zhojil.
37. Námitku nesprávného doručení tedy soud shledává nedůvodnou.
38. Jako druhou námitku uváděl žalobce v podstatě nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je podle něj nedostatečně odůvodněno, založeno na spekulativních tvrzeních a neproporcionální.
39. Tuto námitku soud rovněž shledává nedůvodnou. Napadené rozhodnutí je odůvodněno zcela dostatečným způsobem a je tak zajištěna jeho přezkoumatelnost.
40. Žalobce namítal, že nebylo dostatečně prokázáno, že by probíhající trestní řízení mělo vliv na jeho výkon služby, přičemž zmínil i rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 17/2014, ve kterém soud zkonstatoval, že pouhá existence obvinění pro trestný čin nepostačuje, ale musí být vysvětleno, jak negativně by ovlivnila výkon služby.
41. Rovněž vyjádřil názor, že odvolací orgán (stejně jako předtím prvostupňový) nedostatečně zvážil jeho argumenty a jednostranně přijal tvrzení, s nimiž přišla poškozená v trestním řízení.
42. Stran citovaného rozhodnutí krajského soudu musí však městský soud také připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 123/2014-41 ze dne 8. 10. 2015 (tedy i

pozdější, než je žalobcem citované rozhodnutí), kde je konstatováno: „Není však přisvědčit názoru stěžovatelky, že ohrožení důležitého zájmu služby musí být zcela konkrétní. Správní uvážení služebního funkcionáře zde představuje spíše předběžnou rizikovou analýzu, kdy je v každém jednotlivém případě potřeba pečlivě zvážit, zda setrvání ve službě představuje riziko, a to nejen s ohledem na plnění konkrétních služebních povinností, ale i v obecném rámci ochrany dobrého jména, pověsti a řádného fungování služby jako takové. Služební funkcionář o zproštění rozhoduje v situaci informační nejistoty, tedy v době, kdy dosud není objasněno a autoritativně rozhodnuto, zda byl trestný čin spáchán. Musí tedy dočasně poměřovat a vyvažovat princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry příslušníka na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, potažmo zájem veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé. Posouzením těchto rizik by tedy mělo usilovat o spravedlivou rovnováhu mezi zájmy služby, občanů a příslušníka. Jako výkladová pomůcka může posloužit důležitý zájem služby, definovaný v § 201 zákona o služebním poměru jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.“

43. V § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru se uvádí že „Příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.“
44. Z toho vyplývá, že příslušník bezpečnostních sborů musí být zbaven výkonu služby, pakliže dojde nadřízený orgán k názoru, že podezření ze spáchání trestného činu je důvodné a má možnost ohrozit výkon služby, plně v intencích výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
45. Kardinální otázkou při řešení těchto otázek tedy je, nakolik je obvinění příslušníka z trestného činu skutečně závažné. Služební funkcionář totiž musí v rámci svého rozhodování vždy poměřovat a vyvažovat princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry příslušníka na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, potažmo zájem veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé. Cílem posouzení těchto skutečností je nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy služby, občanů a příslušníka.
46. Ostatně, i již citované ustanovení § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru je jistým projevem snahy o proporcionalitu, neboť zákon nařizuje pouze uvolnění příslušníka ze služby, nikoli jeho propuštění, přičemž podle § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru má nárok na 50% služebního příjmu odpovídajícího průměrnému služebnímu příjmu. Dále, podle § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru „Pominou-li důvody, pro které byl příslušník zproštěn výkonu služby, zproštění výkonu služby se ukončí.“
47. Součástí včasného a kvalitního plnění úkolů bezpečnostního sboru, jak o tom ve svém rozsudku 10 As 123/2014-41 mluví Nejvyšší správní soud, je nepochybně i to, aby veřejnost měla alespoň elementární důvěru v plnění těchto úkolů, s čímž se pojí i důvěra v morální profil příslušníků bezpečnostních sborů.
48. Pokud by byly veřejně rozšířeny značné pochybnosti o tom, že bezpečnostní sbory neplní kvalitně své úkoly, už to by byl značný problém, neboť primárním úkolem těchto sborů je zajišťovat bezpečnost, jejíž součástí je i vědomí bezpečnosti ze strany veřejnosti.

49. Podezření ze spáchání trestného činu znásilnění je nepochybně právě takovým, které mohou významným způsobem narušit pověst bezpečnostního sboru, a tudíž i plnění jeho úkolů, zejména pokud žalobce sloužil u Speciální pořádkové jednotky.
50. Dále městský soud konstatoval, že služební funkcionář, který rozhodl v I. stupni, odůvodnil zproštění žalobce výkonem služby poukazem na jeho neuspokojivý psychický stav, na který usuzoval z okolností, jež vyplynuly z výpovědí svědků v trestním řízení - viz str. 5, šestý až devátý odstavec shora a str. 6 prvostupňového rozhodnutí. Odvolací orgán pak na toto odůvodnění odkázal a vyložil, proč se s argumentací žalobce v odvolání neztotožnil – viz poslední odstavec na str. 12 a první odstavec shora n str. 13 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného a s jejich odůvodněním, proti nimž nabízí vlastní hodnocení relevantních skutečností, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
51. Městský soud tedy uzavřel, že takto stanovené ohrožení kvalitního výkonu služby plně odpovídá požadavkům Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí, přičemž žádné konkrétnější zkoumání možného ohrožení výkonu služby není potřeba. Na tom nic nemění ani argument žalobce, že měl být podroben psychologickému vyšetření. Výkon jeho služby byl pozastaven primárně z důvodu důvodného podezření ze spáchání trestného činu, což, stejně jako ostatní okolnosti, mělo být vyjasněno v trestním řízení.
52. Obdobný názor zaujímá soud i k argumentaci žalobce, týkající se nedostatečného prozkoumání jeho tvrzení, zatímco tvrzení poškozené v trestním řízení byla přijata.
53. Služební orgán nemusel zjišťovat, zdali skutečně došlo ke spáchání trestného činu, neboť tato činnost nenáleží služebnímu orgánu, ale orgánům činným v trestním řízení, resp. soudu. Služebnímu orgánu postačuje pouze důvodné podezření, že ke spáchání trestného činu došlo.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Městský soud v Praze tedy dospěl na základě všech shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba není důvodná a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
55. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.